

JOHANNA LINDSEY

Vântul sălbatic

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Capitolul 1



Teritoriul Wyoming, 1873

Blue Parker o văzu apropiindu-se de la o distanță de un kilometru și ceva, mergând la trap pe calul acela ciolănos cu care venise acasă cu un an în urmă. Un cal iute la mânăie, dacă se putea spune așa ceva. Dar, de fapt, și Jessie era destul de irascibilă. O, nu întotdeauna. Uneori era cea mai drăguță domnișoară, un înger cu inima de aur. Avea darul de a scoate la iveală instinctele protectoare ale bărbaților și de a le da peste cap inimile.

Inima lui Blue fusese pierdută încă de la primul zâmbet pe care Jessica i-l aruncase, arătându-i dinții albi și sclipitori într-un zâmbet plin de căldură. Asta fusese cu doi ani în urmă, în ziua în care el venise să lucreze pentru tatăl ei, angajându-se ca ajutor suplimentar pentru adunatul de toamnă al turmei. Rămăsese și după aceea și ajunsese să o cunoască bine pe Jessie, lucrând cot la cot cu ea. Ajunsese să o iubească – uneori însă o ura, atunci când se închidea față de el și față de oricine altcineva. Sau atunci când se certa cu tatăl ei și-și revărsa mânia asupra celor din jur. Era crudă atunci, deși Blue se îndoia că o făcea intenționat. Amărăciunea o determina uneori să izbucnească, dar asta era tot. Jessica Blair nu avusese o viață ușoară. El voia să îi facă viața mai plăcută, dar, atunci când adunase suficient curaj pentru a-i cere mâna, ea crezuse că glumea.

Apropiindu-se, Jessie îl văzu pe Blue și-i făcu un semn cu mâna. El își ținu răsuflarea, sperând ca ea avea să se oprească. O văzuse atât de rar în ultimul timp. De când tatăl ei murise, Jessie nu mai muncise pe pășune – până în urmă cu o săptămână, când sosiseră ei. Blue nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Ieșise în trombă din casă și aproape că-și ucisese calul călărind nebunește.

Jessie se opri, aplecându-se în șa și odihnindu-și brațele pe oblânc. Îi aruncă lui Blue un rânjet.

– Jeb a văzut ieri niște vite rătăcite pe lângă pâraul de la sud. Ce-ai zice să mă ajuți cu ele, Blue?

Știa deja care avea să fie răspunsul lui și, în timp ce el dădea aprobator din cap, fața i se lumina de plăcere, iar zâmbetul ei se lărgi. Jessie se simțea cutezătoare astăzi. Trecuse deja pe lângă câteva ajutoare, dar nu îi întrebasese nimic, dorind să-l găsească pe Blue. Plină de îndrăzneală, îl provocă:

– Ne întrecem până acolo, și-mi vei datora un sărut dacă ajung prima.

– Așa facem, fato!

Pârâul era la doar câțiva kilometri distanță. Sigur că Jessie câștiga. Chiar dacă roibul lui Blue ar fi fost la fel de bun ca Blackstar, Blue nu l-ar fi lăsat să câștige.

Jessie se angajase cu totul în cursă, lăsând astfel să iasă o parte din tensiunea care se adunase în ea ca un nod strâns. Cu respirația îngreunată, Jessie descălecă și se lăsă să cadă în iarba înaltă de pe malul pârâului, râzând. Blue ajunsese un moment mai târziu, pentru a-și plăti sărutul, o pedeapsă care nu l-ar fi putut face mai fericit.

Asta-și dorise Jessie de la bun început, asta și mai mult, își spusese ea răzvrătită. Sărutul lui Blue fusese plăcut. Dar știuse că așa avea să fie, deoarece o mai sărutase o dată, în primăvară, iar ei îi plăcuse. Fusese primul ei sărut. Și alți bărbați doriseră să o sărute, știa asta, dar era fiica șefului, iar lor le era teamă atât de temperamentul ei iute, cât și de furia lui. Așa că nici unul nu îndrăznise. Doar Blue. Iar ea nu se supărase deloc. Era un tânăr arătos acest Blue Parker, cu părul auriu și ochii căprui adânci și expresivi, care-i spuneau cât de mult o plăcea. Cei mai mulți bărbați o priveau așa cum o privea și Blue, deși feminitatea îi era ascunsă de hainele bărbătești pe care tatăl ei insistase să le poarte.

Tatăl ei. Dispoziția ei se înrăutăți brusc gândindu-se la el.

Doar cu câteva luni în urmă, fusese disperată la gândul că era atât de singură pe lume. Și totuși, acum nu mai era singură, însă ura și mai tare acest lucru. Oare ce-l făcuse pe tatăl ei să trimită scrisoarea care-i adusese pe ei la fermă? Văzuse scrisoarea și cunoștea suficient de bine scrisul tatălui ei. Dar de ce o făcuse?

Era neverosimil ca tatăl ei să fi cerut ajutorul persoanei pe care o ura mai mult decât pe oricine altcineva! Jessie știa despre această ură de zece ani. Nu învățase și ea să urască, tocmai din cauza urii tatălui ei? Dar tatăl ei scrisese acea scrisoare. Apoi murise, iar scrisoarea fusese livrată, așa cum specificase el în testament. Apoi, sosiseră ei, punând capăt libertății proaspăt dobândite de Jessie.

Iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta, pentru că era ceva aranjat de către tatăl ei.

Era pur și simplu nedrept! Jessie nu avea nevoie de gardieni. La urma urmei, tatăl ei se asigurase că era în stare să-și poarte singură de grijă. Trebuise să învețe să vâneze, să călărească și să tragă mai bine decât mulți bărbați! Cunoștea toate aspectele vieții de fermă și se putea ocupa de creșterea vitelor la fel de bine ca tatăl ei.

Blue stătea puțin mai la o parte, știind că ea avea nevoie să se gândească. Jessie rememora primii opt ani ai vieții ei, înainte ca tatăl ei să o fi luat de la școală cu internat, aducând-o la fermă. O forțase să înțeleagă adevărul despre mama ei, dar, chiar și așa, Jessie îl iubise. Poate că nu încetase niciodată să-l iubească, nici măcar atunci când îl urase. Nu suferise ea atât la moartea lui? Nu-și dorise ea să-l ucidă pe cel care-l împușcase? Cu toate acestea, înțelesese că moartea lui avea să însemne libertatea ei. Nu așa sperase să o câștige, dar câștigase, totuși, șansa de a fi ceea ce era cu adevărat – nu ceea ce își dorise Thomas Blair să fie. Iar acum libertatea îi era negată din nou.

Trebuia să recunoască însă că, dintr-odată, ceea ce dorise întreaga viață era pe locul al doilea, după dorința de a-i șoca, de a le arăta în ce o transformase Thomas. Voia ca ea să se simtă prost, să se simtă vinovată, să o creadă pe Jessica sălbatică și imorală. În acest scop, ascunsese toate rochiile frumoase pe care tocmai le adusese acasă, toate parfumurile și panglicile și bijuteriile pe care și le putuse cumpăra în sfârșit. Și tot pentru asta îl căutase pe Blue, voind ca el să facă dragoste cu ea, astfel încât ea să afle și să fie șocată.

Gândindu-se la asta, atenția i se îndreptă din nou asupra lui Blue. Acesta se apropiase, și, în timp ce ea se răsuci înspre el, el o sărută din nou, de această dată cu insistență. Cămașa ei de bumbac albastru păru să se deschidă singură în timp ce se sărutau, iar ea fu uluită să-i simtă mâinile atingându-i sânii. Trebuia să-l oprească? Sunetul făcut de un bărbat tușind pentru a-și curăța gâtul o salvă pe Jessie din a-l opri pe Blue. Fu recunoscătoare, dar își dădu seama de cum arătau lucrurile pentru cel care dăduse peste ei. Se rugă să fie doar Jeb, care ar fi înțeles. Cu precauție, se uită peste umărul lui Blue, apoi simți cum fața i se aprinde cu totul. Era un străin călare pe un frumos cal auriu cu coama și coada albe. Bărbatul privea în jos spre ei, cu o expresie de amuzament scandalos întipărită pe fiecare linie a chipului său întunecat, frumos cizelat. Era tânăr și, la naiba, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Se simțea neobișnuit de umilită. Și de ce oare el nu înceta să se mai holbeze?

Blue începu să se ridice, foarte stânjenit, dar Jessie se prinse de cămașa lui, privindu-l furioasă. Aproape că-l lăsase pe străin să vadă cât de dezbrăcată era. Culoarea lui Blue se intensifică, iar el zâmbi cu sfială. Jessie continuă să se uite țintă la el în timp ce-și încheia cămașa. Terminând, îl împinse să se ridice, și ajunseră amândoi în picioare, Blue întorcându-se să-l înfrunte pe bărbat, în timp ce Jessie se ascunsese în spatele lui.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse bărbatul, cu voce profundă, care arăta clar că de fapt nu îi părea deloc rău, ci găsea situația deosebit de amuzantă. Aș avea nevoie de puțin ajutor, așa că m-am oprit pentru a vorbi cu voi.

– Ce fel de ajutor? întrebă Blue.

– Caut ferma Rocky Valley și pe o anumită doamnă Ewing. În Cheyenne, mi s-a spus că voi găsi ferma după o zi de călărit înspre nord, dar nu am avut noroc nici ieri, nici astăzi. Îmi puteți spune dacă mă îndrept în direcția corectă?

– Dumneavoastră... au!

– ... Încălcați proprietatea, domnule, termină Jessie după ce-l pișcase pe Blue să se oprească. Ieși din spatele acestuia, cu stânjeneala dispărută, înlocuită de furie. Și sunteți departe de Rocky Valley.

Chase Summers o privi pe fata care stătea în fața lui cu o atitudine atât de beligerantă. Fusesse surprins de ostilitatea ei bruscă. Judecând după situația în care o găsisese, nu se așteptase să fie atât de tânără. Arăta de paisprezece sau cincisprezece ani, doar o fetiță, suficient de tânără pentru a putea purta pantaloni. O fată mai mare nu ar fi îndrăznit să poarte așa ceva. Iar bărbatul de vreo douăzeci de ani era prea bătrân pentru a profita de un copil. Dar nu era problema lui Chase. Expresia lui nu se schimbă, nici măcar atunci când ochii verzi-albaștri ai fetei îi aruncară priviri ucigătoare. Era al naibii de drăguță, iar ochii aceia neobișnuiți erau uluitori.

– Dar..., începu Blue, însă ea sări din nou în spatele lui, pișcându-l iarăși.

– Nu știam că încalc proprietatea, răspunse Chase. Dacă îmi arătați direcția în care trebuie să mă îndrept, voi pleca.

– Țineți-o tot spre nord, domnule, răspunse Jessie, avertizându-l apoi tăios: Și nu vă întoarceți pe aici. Nu ne plac străinii care ne traversează pământurile.

– Voi ține minte acest lucru, replică Chase.

Înclină apoi din cap în semn de mulțumire și traversă pârâul, continuându-și drumul.

Jessie se uită după el, cu ochii țintă pe spatele lui, până când îl simți pe Blue privind-o în același fel. Expresia lui era un amestec de confuzie și furie, iar ea își feri repede privirea. Aplecându-se pentru a-și recupera centura cu pistoale, și-o legă în jurul mijlocului, refuzând să se uite înspre el.

– Stai puțin, feto. Blue o prinse de braț atunci când ea își luă pălăria și porni înspre calul ei. Ce naiba a fost asta?

Ea încercă să ridice din umeri.

– Nu-mi plac străinii.

– Ce are asta de-a face cu mințitul? întrebă el.

Jessie își smulse brațul din strânsoarea lui și se întoarse cu fața la el, ochii trădându-i furia care se adunase în ea. Blue aproape că uită de furia lui, deoarece înfățișarea ei era o priveliște demnă de văzut: ochii îi ardeau verzi-albăstrui, sânii se înălțau și coborau în ritmul respirației, coada împletită îi era aruncată peste umăr, atingându-i șoldurile înguste. Mâna dreaptă i se odihnea pe patul pistolului, și, deși Blue se îndoaia că l-ar fi împușcat, amenințarea era prezentă, așa că el nu mai încercă să o atingă.

– Jessie, nu înțeleg. Dacă mi-ai spune doar ce te-a supărat atât de tare...

– Totul! izbucni ea. Tu! El!

– Știi ce am făcut eu, dar...

– Ar fi bine să nu mai încerci așa ceva niciodată, Blue Parker!

El se încruntă. Nu vorbea serios. Nu avea de gând să renunțe la ea, oricum. Dar ar fi fost o idee bună să-i atragă atenția asupra altui subiect pentru un timp.

– Ei bine, ce a făcut el? De ce l-ai mințit?

– Ai auzit pe cine căuta.

– Și?

– Crezi că nu am ghicit de ce o căuta?

Blue îi urmări privirea.

– Nu știi nimic sigur.

Jessie se așeză.

– Nu știi? Arăta mult prea bine. Trebuie să fie unul dintre iubiții ei, și afurisită să fiu dacă am să-l las la ferma mea, să-și facă de cap sub acoperișul meu!

– Și ce ai de gând să faci odată ce-și dă seama că l-ai mințit și se întoarce?

Jessie era prea furioasă pentru a se gândi la asta.

— Cine spune că se va întoarce? Vine probabil de la oraș, la fel ca ea. N-ar reuși probabil nici să iasă dintr-o gaură din pământ, adăugă ea cu dispreț. Nu ai văzut cât de încărcați îi erau coburii? Este genul de bărbat care nu ar supraviețui fără să-și cumpere proviziile. Dacă ajunge la fortul Laramie sau înapoi la Cheyenne, nu va fi nerăbdător să se aventureze din nou în sălbăticie, unde cel mai apropiat magazin este la câteva zile depărtare. Se va întoarce de unde a venit și o va aștepta pe ea să vină la el — și abia aștept să se întâmple asta.

Blue clătină din cap.

— Chiar o urăști.

— Da, o urăsc!

— Nu este normal, Jessie, spuse el pe un ton blând. Este mama ta.

— Nu, nu este! Jessie dădu înapoi, ca și cum el ar fi lovit-o. Nu este! Mama mea nu m-ar fi părăsit. Nu l-ar fi lăsat pe Thomas Blair să mă transforme în fiul pe care și l-a dorit. Mama mea a murit aici. Femeia aia nu este decât o stricată. Nu i-a păsat niciodată de mine.

— Poate că suferi, Jessie, spuse el binevoitor.

Jessie voia să plângă. Suferea? De câte ori nu adormise plângând pentru că nu avusese pe nimeni alături care să-i ușureze suferința unei vieți pe care o ura? Nu se întâmplase totul din cauza mamei sale? Tatăl ei acționase numai pentru a-i face în ciudă acelei stricate, cum o numea pe mama ei. O retrăsese pe Jessie de la pension deoarece mama ei își dorise ca ea să fie educată. Îi refuzase orice lucru feminin deoarece mama ei își dorise să o transforme într-o domnișoară. O transformase în ce era acum deoarece știa că mama ar fi urât asta. În mod irațional, acumulase datorii pentru a construi o casă demnă de o regină, deoarece ar fi fost ceva ce mama ei ar fi iubit și nu ar fi putut avea.

— Am depășit de mult pragul suferinței, Blue, spuse Jessie încet. Nu am avut nevoie de ea pentru multă vreme și cu siguranță nu am nevoie de ea acum.

Înainte ca lacrimile să-i inunde ochii, Jessie alergă la calul ei și porni în galop. Nu o deranja plânsul, doar că nu voia să fie văzută plângând. Călări înspre sud, departe de fermă, departe de motivul lacrimilor ei.

Capitolul 2



Când Jessie intră în curte, soarele asfințea, iar cerul era pătat cu roșu întunecat și violet la vest, dincolo de munți. Lumina cădea asupra pridvorului din fața întinsei case a fermei, așa că ea călări în spate, unde putea intra prin bucătărie, fără să fie văzută. Descălecă și-l trimise pe Blackstar la grajd, lovindu-l ușor pe crupă. Avea să meargă direct în boxa lui, așteptând-o să vină și să-l țeșale. Era moartă de foame, deja de câteva ore bune, și voia să ia o îmbucătură care să-i aline foamea cât de cât înainte de a-și pregăti calul pentru noapte.

Blackstar nu avea să se supere dacă o aștepta câteva minute. Blackstar nu se supăra niciodată, orice ar fi făcut Jessie. Obişnuia să-i muște pe alții uneori sau chiar să lovească din când în când, dar cu Jessie era un înger. Tunet Alb știuse că avea să fie blând cu ea atunci când îi dăduse armăsarul. Tunet Alb se pricepea la cai ca nimeni altul, și-l crescuse pe Blackstar de când fusese un mânz, îl crescuse special pentru Jessie. Ea însă nu ghicise niciodată acest lucru. În tot acel timp, crezuse doar că-și ajută prietenul să îmblânzească un cal.

Fusese un dar atât de generos. Caii erau un semn de bogăție printre indieni, iar Tunet Alb nu avea prea mulți cai. Dar așa era el. Blackstar nu fusese singurul lui cadou pentru ea de-a lungul anilor de prietenie. Fusese cel mai apropiat prieten al ei, de fapt, alături de bătrânul Jeb. Blackstar însemna totul pentru ea datorită prieteniei lor. Gândindu-se la acest lucru, privindu-și calul mergând la trap înspre grajd, aproape uită de mâncare. Dar stomacul îi reaminti, iar ea pași în bucătăria întunecată, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Mirosul cinei persista în bucătăria încăpătoare, iar Jessie așteptă cu nerăbdare să revină mai târziu și să-și pună o porție mare din tocana făcută de Kate. Se uită pe tejghele după ceva de îmbucat rapid și zâmbi când văzu o farfurie cu pâine proaspătă. Însă apoi auzi vocea mamei sale și se pregăti să plece. Atunci, auzi o altă voce.

Se opri acolo unde era, uitându-se țintă înspre ușa larg deschisă care ducea spre hol. Era imposibil să fi auzit bine. Nu era vocea aceea, nu? Se apropie și mai mult de ușă, apoi se furișă câțiva pași în josul holului, oprindu-se în dreptul dormitorului ei. Putea auzi clar vocea acum, iar fața i se aprinse amintindu-și scena de mai devreme. La naiba, fusese prinsă cu minciuna!

Se furișă mai aproape de încăperea principală, mergând pe vârfuri din cauza cizmelor ei de călărie, cu tocuri de cinci centimetri. Slavă Cerului că nu purta piteni atunci când călărea pe Blackstar! Își alungi gâtul, privind pe după colț, până reuși să vadă întreaga cameră, plină de toate lucrurile frumoase pentru care se îndatorase Thomas Blair, datorii moștenite acum de către Jessie.

Înăuntru, stând unul lângă celălalt pe sofaua capitonată, cu spațele la Jessie, erau mama ei și străinul. Jessie îi privi țintă câteva momente. El își dăduse jos pălăria, descoperindu-și părul castaniu-închis care i se ondula pe gât.

– Nu știi cine ar putea fi fata, Chase, spunea Rachel. Dar nu sunt aici decât de o săptămână, și încă nu i-am cunoscut pe vecinii Jessicăi.

– Dacă toți sunt la fel de ostili ca puicuța aceea promiscuă, nici nu ai de ce să te deranjezi. Dacă nu m-aș fi întâlnit pe drum cu unul dintre ajutoarele de la fermă, care m-a îndreptat în direcția potrivită, aș fi dormit iarăși în câmp deschis. Mi-a ajuns o astfel de noapte.

Rachel râse.

– Presupun că nu te-ai îndepărtat prea mult de civilizație de când te-am văzut ultima oară, nu?

– Dacă poți numi orașele de vacari din Kansas civilizație... Chase clătină din cap. Dar orice cameră de hotel și orice masă caldă sunt mai bune decât un foc singuratic de tabără.

– Ei bine, sunt bucuroasă că ai ajuns aici. Când ți-am trimis acele telegrame, nu eram sigură că îți vor parveni. Te-ai mutat mereu destul de mult. Și, oricum, nu eram sigură că ai să vii.

– Nu ți-am spus eu să-mi trimiți vorbă oricând ai nevoie de mine?

– Știu. Dar nici unul din noi nu a crezut că voi ajunge la asta. Cel puțin eu nu am crezut.

– Nu-ți place să ceri ajutor.

Era o afirmație.

– Cât de bine mă cunoști.

Rachel râse cu blândețe, iar sunetul zgărie nervii lui Jessie.

– Care este deci problema, doamnă? Întrebă Chase.

Jessie înțepeni. Nu-i plăcea tandrețea din vocea lui.

– Nu sunt sigură cu adevărat, Chase, spuse Rachel ezitând. Cel puțin, nu este încă nimic specific. Este posibil să-ți fi cerut ajutorul fără să fi fost, totuși, nevoie. Adică...

– Stai puțin, spuse Chase brusc. Nu îți stă în fire să ocolești atât subiectul, Rachel.

– M-aș simți foarte prost să te fi adus aici pentru nimic.

– Poți uita de asta chiar acum. Fie că este ceva care te deranjează, fie că nu, eu sunt bucuros că am venit. Nu mă mai ținea nimic în Abilene, și era timpul să o iau oricum din loc. Să spunem că aceasta este o vizită pe care ți-o datoram de mult, iar, dacă este ceva cu care te pot ajuta cât timp sunt aici, cu atât mai bine.

– Nu știi cât de mult apreciez acest lucru.

– Nu-ți bate capul cu asta. Doar spune-mi care este problema.

– Are de a face cu bărbatul care l-a ucis pe Thomas Blair.

– Blair a fost primul tău soț?

– Da.

– Cine l-a ucis?

– Numele bărbatului este Laton Bowdre. L-am întâlnit în Cheyenne acum câteva săptămâni, înainte să fi venit aici, la fermă. Mă dusesem la bancă, la domnul Crawley, cel care mi-a trimis scrisoarea lui Thomas. Am crezut că mi-ar putea explica de ce Thomas s-a răzgândit după toți acești ani.

– Nu era explicat în scrisoare?

– Nu chiar.

– Și bancherul a înțeles?

– Nu. Mi-a spus totuși că Thomas avea o datorie considerabilă la bancă.

– Crezi că de aceea te-a numit tutorele Jessicăi, pentru că nu credea că se descurcă singură?

– Este posibil, spuse Rachel căzută pe gânduri. Știu că nu și-ar fi dorit ca ea să piardă ferma. Dar este singurul lucru de care sunt sigură.

– Dumnezeuule, mormăi Chase. Cum ar trebui să o ajuți? Nu știi nimic despre viața la fermă.

– O, Thomas nu se aștepta să conduc eu ferma, doar să mă asigur că Jessicăi nu i se întâmplă nimic rău înainte să împlinească douăzeci de ani sau înainte să se căsătorească, oricare s-ar întâmpla prima dată. Simțea că nu este încă pregătită să-și conducă propria viață și că, așa a spus, ar avea nevoie de ghidare, de o mână forte, pentru următorii câțiva ani. Domnul Crawley mi-a spus că scrisoarea fusese în posesia băncii în ultimii patru ani. Thomas era îngrijorat pentru Jessica deoarece este atât de tânără. Cât despre fermă, Jessica o conduce – și, din câte am văzut, știe foarte bine ce face.

– Nu poți vorbi serios!

– Aș vrea să nu fie așa. În vocea lui Rachel se simțea amărăciunea. Dar Thomas a avut la dispoziție zece ani să lucreze cu ea, să o învețe tot ce era de știut despre creșterea vitelor. Și altele, mai rele.

– Mai rele?

– Vei înțelege la ce mă refer atunci când o vei întâlni. Dar, după cum spuneam, l-am întâlnit pe domnul Bowdre la bancă. Domnul Crawley ne-a făcut cunoștință. Sigur că și-a exprimat regretele – în cel mai nesincer mod, aș putea adăuga – și mi-a explicat ce s-a întâmplat. Se pare că a fost vorba despre un joc de cărți într-unul dintre localuri, iar Thomas a pariat pe o sumă ridicolă, convins că avea cărțile câștigătoare. Dar nu a fost așa, și l-a acuzat pe Bowdre că a trișat. Thomas a vrut să-și scoată pistolul, dar Bowdre a ajuns primul la al său și l-a împușcat pe Thomas.

– Ce spune șeriful?

– Spune că așa au stat lucrurile. Există o duzină de martori, iar eu am vorbit cu câțiva dintre ei. Toți spun același lucru. A fost o lupă dreaptă. Totuși, nu s-a stabilit niciodată dacă Laton Bowdre trișea într-adevăr sau nu, iar acum este prea târziu. Problema este că încă deține polița lui Thomas. În locurile astea, o datorie la cărți valorează la fel de mult ca aurul.

– Ca jucător de cărți, zise bărbatul și rânji sardonice. Nu pot spune că-mi pare rău să aud așa ceva.

– Ei bine, de aceea este totul atât de îngrozitor. Își vrea banii, iar Jessica nu-i are. Cred că i-ar fi cerut ferma dacă nu l-ar fi confruntat cu privire la poliță în fața martorilor, forțându-l să-i lase timp pentru a plăti.

– Cât timp?

– Trei luni.

– Și ce spune Jessica despre toate astea?

– Nu este îngrijorată. Spune că va avea grijă de Bowdre după adunarea de toamnă a turmei. Are contracte pentru carnea de vită cu câteva dintre taberele miniere din nord.

– Atunci, care este problema, Rachel?

– Laton Bowdre. Pare să fie un ticălos – cel puțin asta este impresia pe care mi-a lăsat-o mie. Rachel își mușcă buza, apoi mărturisi: Chiar nu cred că vrea banii, Chase. Cred că vrea ferma.

– Crezi că ar putea face ceva s-o împiedice pe Jessica să-i plătească?

– Da. Nu știu însă ce. Și poate că totul este în imaginația mea. Dar m-aș simți mult mai liniștită dacă l-ai verifica, să vezi ce impresie îți lasă.

– Desigur, fu de acord Chase. Dar de ce nu rezolvi tu partea cu datoria? Cu siguranță îți poți permite.

– Crezi că nu vreau? Am încercat să-i dau banii Jessicăi, dar mi i-a aruncat în față. Nu va accepta nimic de la mine.

– De ce?

Rachel râse cu amărăciune.

– Tatăl ei m-a urât și a învățat-o și pe ea să mă urască. Și o face foarte bine.

În cameră se făcu liniște pentru un moment, apoi Chase spuse:

– Când voi face și eu cunoștință cu această femeie încăpățânată?

Jessie nu așteptă răspunsul. Se duse înapoi pe hol și se strecură în dormitorul ei. Apucă în grabă câteva lucruri, apoi se duse din nou la bucătărie, luă întreaga pâine și părăsi casa în liniște.

Era îngrozitor de furioasă. Cum îndrăzneau să vorbească despre ea? Cum îndrăznise Rachel să cheme un străin care să se amestece în treburile ei? Femeie încăpățânată?? Ticălosul! N-avea decât să meargă la Cheyenne să-și vâre nasul peste tot. Și apoi să vină înapoi și să-i raporteze lui Rachel. Și după aceea să dispară din viața Jessicăi. Dar ea nu avea să fie prin preajmă pentru a-l cunoaște. Nu avea să se întoarcă până când el nu va fi plecat.